

دیوان شیخ فخرالدین عراقی

www.ketab.ir

ابراهیم ابن بزرگمهر عراقی

سرشناسه : عراقی، ابراهیم بن بزرگمهر، ۶۱۰ - ۶۸۸ ق.
 عنوان و نام پدیدآور: دیوان اشعار فخرالدین عراقی
 مشخصات نشر: قم: کومه، ۱۳۹۴.
 مشخصات ظاهری: ۲۹۶ ص.
 شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۶۲۳۷-۸۳-۱
 وضعیت فهرست نویسی: فیپای مختصر
 یادداشت: فهرست نویسی کامل این اثر در نشانی: <http://opac.nlai.ir> قابل دسترسی است
 شماره کتابشناسی ملی: ۳۷۸۳۹۲۹

www.ketab.ir

نام کتاب: دیوان شیخ فخرالدین عراقی

مدیر تولید: حسین قوامیان

ناشر: کومه

صفحه آرا: مهدی نحوی

نوبت و تاریخ چاپ: اول / ۱۴۰۰

صفحه و قطع: ۲۹۶ / وزیری

شمارگان: ۵۰۰ نسخه

لیتوگرافی و چاپ: هنارس / نگین

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۶۲۳۷-۸۳-۱

مرکز بخش: قم، خیابان معلم، مجتمع ناشران، طبقه اول، واحد ۱۳۰

تلفن: ۳۷۷۴۶۷۵۴ - ۲۵ همراه: ۰۹۱۲۷۴۹۸۹۰۰ (قوامیان)

تهران، خیابان انقلاب، خیابان ۱۲ فروردین، خیابان شهدای ژاندارمری

روبروی اداره پست، پلاک ۱۲۴ تلفن: ۰۲۱-۶۶۴۰۸۹۲۷

فهرست

۵	مقدمه ناشر
۷	غزلیات
۱۷۹	قصاید
۲۲۸	ترجیعات
۲۵۳	ترکیبات
۲۶۵	رباعیات
۲۹۴	مقطعات - مثلثات

مقدمه ناشر

یکی از شاعران سخنور و شارحان هنرمند قرن هفتم هجری، شیخ فخرالدین ابراهیم عراقی است که علاوه بر توانایی در بیان اشعار پُر شور و حال عارفانه، در بیان هنرمندانه‌ی مفاهیم نغز و زیبایی عرفانی، اشعاری قابل توجه ارائه داده است. دیوان او همانند دیوان دیگر شاعران پارسی زبان، مشحون از ستایش می و می‌گساری ست و حتی به جرأت می‌توان گفت کمتر کسی از شعرا، تا این حد به وصف می و اختصاص دفتر شعرش به ستایش آن، علاقه نشان داده است و اگر خواننده از پیش، با زندگی و شخصیت عرفانی وی آشنایی کافی نداشته باشد، دریافتن منظور اصلی و حقیقی شاعر در اشعارش، بسی دشوار خواهد بود.

فخرالدین عراقی در سرودن غزل عاشقانه‌ی شورانگیز، یکی از بزرگان زبان فارسی ست و شاعری چون او نیست که در بیان عشق - خواه مجاری و خواه حقیقی - تا این اندازه دلیر، بی‌باک، بی‌پروا و بلند پرواز بوده باشد؛ به طوری که عاشق‌پیشگان معروف زبان فارسی، چون: سعدی، حافظ و وحشی که سرآمد داستان‌سرایان عشق و دلدادگی هستند، باز در صراحت گفتار و اوج بیان به عراقی نمی‌رسند.

به طور قطع می‌توان گفت، وی در غزل و پس از آن در ترجیع‌بند، رباعی، قصیده و سرانجام در مثنوی مهارت داشته است. شعر و نثرش، گرم و کلامش ساده و استوار است. مثنوی‌ها و قصایدش، رنگ حکمت دارند و سخنانش از سوز درون، شوق باطن و کمال نفسش حکایت می‌کنند. در ترکیبات و ترجیعاتش، شور و شوق بی‌مانندی - که نشان از التهاب درونی اوست - دیده می‌شود؛ شوقی که گاهی با تأمل در معارف و حقایق عرفانی همراه می‌گردد و گاهی با توصیفات بدیع و کم‌سابقه از حالات سالکان. مثنوی و قصایدش نیز بیشتر رنگ واقعیات دارند و به همین دلیل از لطافت غزل‌هایش برخوردار نیستند.